

Firklang

17. årgang

Juni 2016

Nr. 2

Christina og Niels underholder med skøn musik for blokfløjte og guitar.

Firklang: Medlemsblad for Randers Bykor

Bladet udkommer på Randers Bykors hjemmeside: www.randersbykor.dk og bliver desuden sendt som mail til korets medlemmer. Har et medlem ikke en mailadresse, kan man henvende sig til redaktøren.

Redigering og layout: Inger Schnetler

Foto: I. Schnetler

Næste nummer af Firklang er planlagt til at udkomme ultimo september 2016. Jeg håber, at korets medlemmer vil bidrage med indlæg til vores fælles blad og beder jer sende dem til adressen inger@schnetler.dk. Deadline: Mandag den 12. september.

Indholdsfortegnelse:

<i>Forårskoncert i Ellevang Kirke:</i>	<i>Side</i>	<i>3</i>
<i>Sommerafslutning:</i>	-	<i>5</i>
<i>Skubbet lidt ud på sidelinjen:</i>	-	<i>6</i>
<i>Kvindekor med Phillip Faber:</i>	-	<i>11</i>
<i>Aftenstemning ved Randers fjord Feriecenter:</i>	-	<i>12</i>

Forårskoncert i Ellevang Kirke

Af Inger Schnetler

På årets sidste forårsdag, tirsdag den 31. maj, havde Randers Bykor fornøjelsen i dejligt sommervejr at afholde koncert i Ellevang Kirke i Risskov. I koret havde vi set frem til at synge i kirken, da kirkerummet har en god akustik, så musikken får klang og rum, og koret hver gang bliver modtaget særdeles venligt og gæstfrit.

Som solist optrådte Mariann Mikkelsen, der er 3. års studerende i klassisk sang ved Bodil Øland på Det Jyske Musikkonservatorium i Aarhus. For Randers Bykor var Mariann både et kendt ansigt og en kendt stemme, da hun ved opførelsen af Frans af Assisi - Guds Gøgler i oktober 2015 på Værket i Randers sang Agnes - partiet og dermed duet med Louise Fribo.

Ellevang Kirkes organist Claus Pedersen akkompagnerede på orgel og klaver. Randers Bykor har tidligere optrådt sammen med Claus Pedersen, og hver gang har det været en fornøjelse at arbejde sammen med ham.

Randers Bykors dirigent Niels Bastrup stod på dirigentpodiet, og ud over at dirigere kædede han hele koncertens forløb sammen ved på en

glimrende måde at fortælle om de forskellige værker.

Værker af komponisterne Gabriel Fauré (1845 - 1924), Joseph Haydn (1732 - 1809), W. A. Mozart (1756 - 1791) og Sergei Rachmaninoff (1873 - 1943) stod på aftenens program.

Koncerten blev indledt med Faurés Cantique de Jean Racine (1865) for kor og orgel. I en alder af 20 år skrev Fauré dette melodiose stykke musik, som hos klassiske kor hører til blandt de mest yndede værker.

Derefter fulgte fem satser fra Faurés Requiem for solist, kor og orgel. Requiem betyder dødsmesse, og Fauré skrev requiem kort efter sin fars død, og det blev første gang opført i 1888. Han udtalte dengang følgende: "Mit requiem udtrykker ikke så meget frygten for døden som en fredfyldt, evig hvile, for det er sådan jeg ser døden, - som en udfrielse og en åbning til en højere glæde - ikke en glædesløs overgang til det ukendte. Musikken er lige så venlig som jeg selv." Fauré lagde afstand til Verdi og Berlioz, hvis requiem genlød af pauker og skingrende trompeter, så dødsangst og dommedag ikke var til at overhøre. Fauré komponerede med meget smukke og iørefaldende melodier og harmonier. Han opererede med det forfinede udtryk i stedet for de store effekter. Ved koncerten blev der opført fem af værkets syv satser.

Mariann Mikkelsen modtager et fortjent bifald.

Rachmaninoffs Vocalise, for sopran og klaver komponeret og udgivet i 1915, var næste programpunkt. Vocalise er en sang uden ord, og sangeren vælger selv, hvilken vokal der skal synges på. Marianns smukke stemme passede godt til værket, og publikum kvitterede med et bragende bifald.

Missa brevis Sti. Joannis de Deo, Kleine Orgelmesse, Hob. XXII:7 af Joseph Haydn for sopran, kor og orgel blev opført første gang omkring 1778. Værket har fem satser, og ved koncerten blev alle satserne opført.

Koncerten var velbesøgt, og publikum var oplagt. Normalt klappes der ikke mellem satserne, men efter Marianns smukke solo, Pie Jesu, i Faurés Requiem lød der et fortjent bifald, og det var, som om det åbnede for en friere stemning, for derefter blev der tilkendegivet, når et stykke lød særligt smukt. Denne medleven fra publikum smitter af på alle medvirkende, og resultatet bliver absolut ikke dårligere, snarere lidt bedre.

Som afslutning på en god koncertaften overrakte Claus Pedersen velfortjente blomsterbuketter til Mariann Mikkelsen og Niels Bastrup, og fra Randers Bykor var der også en buket til en overrasket Claus Pedersen.

Sommerafslutning

Af: Inger Schnetler

Det er blevet en god tradition, at Randers Bykors sommerafslutning foregår på Randers Fjord Feriecenter. Stedet er beliggende i naturskønne omgivelser, og bare køreturen fra Assentoft til centret, der ligger lidt uden for Uggelhuse, er en dejlig naturoplevelse. Det gæstfrie værtspar, Ellen og Kaj, byder altid velkommen med et smil, og når der så oven i købet er dejligt sommervejr, kan der næppe findes et bedre sted til en sommerfest.

Efter en veloverstået koncert i Ellevang Kirke på årets sidste

forårsdag, passede det fint, at koret den første sommermandag, nærmere betegnet den 6. juni, kunne slutte sæsonen af med en hyggelig sammenkomst, sige tak for en god sæson og ønske hinanden en god sommerferie.

Nogle fra koret var kommet et par timer, før festen startede, for at hjælpe til med at dække borde, snitte salat og lave mad, så det hele var parat, da resten af koret kom. Der var hyggeligt i yurten. Den store pande med chili con carne stod og simrede midt på gulvet, bordene var pænt pyntede, og skåle med farvestrålende salat stod bare og ventede på, at der skulle siges værsgo.

Der blev snakket og hygget. Christina og Niels spillede smukt for os et stykke musik for blokfløjte og guitar. Da solen var ved at gå ned, gik vi, som vi har gjort de foregående år, ud på "Højen" til aftensang. Her nød vi at synge et pænt uddrag af de danske sange fra sangmappen, mens solen sluttede dagen af på smukkeste vis.

Kaffe og kage hører også til en god fest, og det manglede heller ikke. Snakken gik og hyggen bredte sig, mens det mørknede udenfor. Det var en fin aften.

Skubbet lidt ud på sidelinjen!

For nogle år siden måtte en af vore kendte fodboldspillere her oppe i den nordlige del af landet, meget imod sin vilje i øvrigt, stoppe på vort superligahold. En journalist spurgte ham om, hvordan han nu havde det med det. "Nu, hvor han jo gik glip af de mange gode lønninger, reklamepenge og bonus'er, som han trods alt stadig havde i udsigt, for alt andet lige, havde man jo stadig kunnet forvente, at han havde en plads på holdet i en del år endnu".

Den gode nordjyske knoldsparker "vendte derpå skråen en ekstra gang" og replicerede så ved at sige, at pengene var jo da gode nok, men hvad det økonomiske anbelagende, så havde han jo sin gode uddannelse at falde tilbage på. Men det, som han tænkte mest på lige nu i denne tid, hvor det begyndte at stå mere og mere klart for ham, at han var ved at skulle droppe sit fodboldliv, var **alt det**, som han mistede i forbindelse med **samværet** med alle de gode og rare mennesker på træningsaftnerne, spændingen, skuffelserne og jublen i forbindelse med kampene og på rejserne. Når regnebrættet blev gjort op, så var det naturligvis trist, at han måtte droppe og derved miste dette, "før tiden". Men når denne beske pille var slugt, så stod det også mere og mere klart for ham, at hvis han ikke **havde været med til alt dette**, havde oplevet alt dette, så havde han ikke haft noget at droppe, ikke haft noget at miste. – Og det ville have været en forfærdelig og trist tanke.

...0...

Jeg tror, det var i 1990, at Bodil og Morten spurgte mig, om jeg ikke ville med i Randers Bykor, hvor de på dette tidspunkt havde være medlemmer i nogle år. Jeg havde netop på dette tidspunkt udsigt til et meget anstrengende arbejdsår i 1990-91, så jeg udskød afgørelsen et års tid.

Uafhængigt af Bodils og Mortens opfordring, fik et par andre kollegaer på Langå Skole mig med til en julekoncert i Sct. Mortens Kirke med Randers Bykor og Randers Kammerorkester. Da orkester og kor var kommet på plads lige før koncerten, og jeg havde "fundet" Bodil og Morten, opdagede jeg, at min gode kollega (og bekendte fra Fælleslærerrådet i Langå) Knud Arne også var med i koret. Desuden genkendte jeg i løbet af koncerten bl.a. Bente og Niels Erik Holmegaard, Leif Vind, Jens Wieland, Jens Høyer, og vist også Otto Holdgaard fra lærerforenings- og lærerkursussammenhænge, og endvidere fra Langå Skoles kontor, Rita Tang.

Jeg havde i 60-erne deltaget i et kor på seminariet og i 80-erne i et i Langå, og det havde givet mig mange gode oplevelser, som jeg ikke troede kunne overgås med de musikalske evner og den uddannelse, som jeg havde.

Jeg husker, at det var en særdeles stærk oplevelse for mig, at overvære denne julekoncert, og det gjorde vel nok oplevelsen stærkere, at der i koret var en del af mine bekendte.

Denne oplevelse funderede jeg en hel del over i den efterfølgende tid, og da den havde bundfældet sig, var jeg vel kommet til den antagelse, at "kan de, så kan jeg vel også!". Så jeg meldte mig ind!

Jeg mener, at det var i august 1991. Det blev i hvert fald en begyndelse på en "karriere", der var til at føle på. Jeg fik på min førstedag i koret, sammen med alle de andre, udleveret en tyk "bog", fyldt med mange sorte noder og en tekst på tysk – et sprog, som jeg ikke nogensinde havde modtaget undervisning i. Partituret var "Messe i Es-dur" af Schubert. Vi fik at vide, at værket skulle opføres i slutningen af november i Aarhus Domkirke sammen med et par andre kor fra Aarhus, Aarhus Symfoniorkester, et par professionelle solister og en dirigent, der var Malkoprisvinder – og kineser. Koret ville blive på ca. 250 sangere! – Sådan!

Så øvede vi! – Hver mandag aften med den gode Bent Faxholm og Ulrik Damm – og jeg derhjemme ved klaveret. Jeg husker, at jeg gav dette "eksperiment" fem øveaftener, før jeg ville beslutte mig for, om mine anstrengelser stod mål med mine oplevelser. Om mine kreative evner kunne leve op til mine kunstneriske ambitioner, ville og måtte jeg lade andre, især Bent Faxholm afgøre.

Leif, som stod ved min højre siden, når vi øvede i koret, sagde, at jeg sagtens kunne være med, for "vi er jo ikke for mange tenorer!" Jens Høyer, som jeg havde ved min venstre side, sagde efter min forsigtige forespørgsel, at hvad sang-stemmen anbelangede, så måtte Bent Faxholm afgøre sagen, men Jens skulle nok søge at støtte mig i det tyske tungemåls, for mig mange ukendte finurligheder. Således opmuntret af de mange stærke "side-bemærkninger" – af andre kormedlemmers venlige tilskyndelser i pauserne og af, at jeg på den femte øveaften erfarede, at jeg faktisk kunne huske en del af det, vi hidtil havde øvet, besluttede jeg mig for at fortsætte, hvis altså.....

Hvorom alting er, så var Bent Faxholm så venlig at mene, at jeg havde en plads i tenorgruppen i Randers Bykor.

...0...

Jeg husker denne min første koncert med meget stor glæde, men det er også det hele. Jeg var så nervøs, da dirigenten besteg podiet, at jeg var lige ved at tabe min node, og jeg gik næsten glip af de første ca. 10 minutter, hvor jeg bare havde nok i at holde på nodehæftet, bladde og følge med. I en lille "korpause", hvor en af solisterne sang, hviskede Holmegaard til mig: "Rolig nu, vi er 250 om det!" – Jeg tror nok, at jeg derefter var nogenlunde med i resten af koncertens godt 60 minutter.

Jeg har lært meget af de forskellige korledere, koret har haft, og af de orkesterledere som har opført værker med Randers Bykor. De har hver især med deres forcer givet mig sangmæssige oplevelser, som jeg har værdsat, og som jeg har forsøgt at anvende i mine udfoldelser i koret. Jeg har suget Lottes forklaringer om sammenhængen mellem tekst, melodi og frasering til mig, og denne lærdom har jeg søgt anvendt i nogle små kompositioner af mine egne, som jeg i de mørke vinterdage har siddet og puslet med derhjemme ved klaveret. Heldigvis har Lottes gode efterfølger, Niels Bastrup, kunnet fortsætte med at give mig denne inspiration.

Ligeledes har weekenderne på Ahl Hage, turen til Thy og andre kurser, også på det sangmæssige felt været berigende oplevelser. På et fodboldhold som i et kor, er det af ikke uvæsentlig betydning at dyrke det sociale sammenhold, hvilket korets ikke meget skiftende bestyrelser og formænd, har forstået på en efter min ringe mening meget fordelagtig måde.

Indstuderingen af "Guds Gøgler" begyndte i efteråret 2011, og på Randers Bykors weekendophold på Ahl Hage den første weekend i oktober blev der på trods af bagende solskin øvet flittigt og koncentreret på det værk, som koret derefter med stor succes har opført mange gange. På fotoet kan man se fire tenorer i dyb koncentration.

På et tidspunkt omkring 2003 begyndte Jette og jeg at holde soiré i vor stue og køkken hjemme i Svenstrup! – Jette lavede mad og opkvalificerede samtidig sin soprans lyriske kvaliteter – mens jeg trakterede klaveret. Katten, vort eneste mulige publikum, foretrak at fortrække til soveværelsets lune dyner. Jette og jeg gennemtrawlede på den måde vort hjemlands vemodige sangskat flere gange. Jeg opfordrede tit Jette til at tage med mig til Randers, og blive medlem af Randers Bykor for det kunne da være så hyggeligt, og omkring 2007 lykkedes det mig for anden gang at overtale Jette til "noget"! – Det har været en stor glæde for mig at have Jette med i koret, og jeg tror, at det også har været en stor glæde for hende at være med.

Jeg vil ikke her omtale specifikt alle de mange glæder og oplevelser, jeg har haft i Randers Bykor ved at indstudere og derefter synge alle de mange forskellige "små" sange og store korværker. Af de "små" sange vil jeg dog nævne "I østen stiger solen op". Det gør jeg bl.a. af den grund, at den jo er en væsentlig del af min børnelærdom, som jeg i Randers Bykor har mødt et meget stort antal fortolkninger af.

Af de større værker vil jeg nævne et, hvor musikken og naturen ved et forunderligt sammentræf kom til at "spille sammen". Jeg var sammen med bl.a. Bodil og Morten en diset forårs-morgen d. 31. marts 2001 kørt fra Langå til Randers. Randers Bykor skulle sammen med bl.a. Aarhus Amatør Symfoniorkester fremføre Haydns "Skabelsen" i Sct. Mortens Kirke.

Der stod vi så, og vi var kommet nogle minutter ind i værket – alle vi gode venner i Randers Bykor – i kirkens kor. Solen havde forsigtigt forsøgt, men uden held, at trænge igennem morgendisken og få sit spinkle, gyldne forårslys igennem kirkens sydvendte vinduer. – Men så sang koret, først piano pianissimo, men med stigende styrke for på sidste ord at synge forte fortissimo: "und Gott sprach: – Es werde Licht, – und es ward

Licht!!" På ordet "Licht" brød solens lys igennem vinduerne og ramte store dele af altgruppen og en del af orkestret. – For mig var denne tilfældighed en musikalsk-religiøs oplevelse, som, hvis jeg ikke allerede havde været forholdsvis religiøs velfunderet, kunne have ført til en vækkelse af en eller anden art – for jeg syntes, at solens lys også havde nået helt over til tenor-gruppen.

Et andet stort korværk, jeg ikke kan komme uden om at nævne, er Brahms' "Ein Deutsches Requiem". Jeg husker, da jeg i 1998 for første gang skulle indstudere den. Jeg sad ved klaveret derhjemme og øvede og øvede min tenorstemme, og jeg kunne hverken finde hoved eller hale i det hele. Jeg syntes ikke, at harmonierne ville kunne "finde ud af" at blive til noget brugbart. Det var som en række brøker, som skulle lægges sammen, men før jeg kunne det, så skulle der findes en fællesnævner, men den kunne jeg ikke finde. Stemmerne og harmonierne virkede uharmoniske og uden fælles fundament. Men så en øveaften, begyndte vi at sætte stemmerne og dermed harmonierne sammen, og så skete miraklet!!! – Det fundament, den fællesnævner, som Brahms havde bygget sit værk på, tonede frem af partituret og ud i rummel! – Fantastisk! – Det var *lyset!*

Jeg vil lige tilføje et lille og ret personligt minde, som knytter sig til dette storværk. I sensommeren 2014 døde min mor, og jeg var i løbet af efteråret 2014, sammen med en stor del af Randers Bykor, med til i "Kor 72-regi" at indstudere værket i Musikhuset i Aarhus. Jeg var her meget sammen med Mogens, Heinz og Jens Høyer, og vi havde mange dejlige timer sammen midt i det store kor med en dirigent, som vi hverken kunne høre eller forstå, men det er en anden sag.

"Fire tenorer" hygger sig i en pause i prøverne på Brahms' Ein Deutsches Requiem i Musikhuset i Aarhus den 22. november 2014.

Jeg kunne, og ville, ikke skjule, at jeg på dette tidspunkt kæmpede en del med at holde mine smerter nede. Lægerne mente på dette tidspunkt, at smerterne skyldtes et mavesår, hvilket jo senere har vist sig ikke at holde stik. De tre venner – og Brahms' *requiem* – var god støtte i en svær tid, hvor jeg for mig selv langsomt måtte erkende, at det nok var mit requiem, jeg var ved at indstudere og synge.

...0...

Når jeg fremover med meget stor glæde vil tænke på Randers Bykor, så vil jeg altid komme til at tænke på korets mange rejser og de rare, dygtige, energiske og opofrende mennesker, som har arrangeret korets mange, store rejser, fester, koncerter og kurser både i indlandet og til udlandet.

Den første rejse, jeg var med på, var den sagnomspundne rejse til Slesvig trekvart år efter min indmeldelse i koret. Vi overnattede på, så vidt jeg husker, en efterskole lidt nord for grænsen. Vi opsøgte findestedet for guldhornene, hvorefter vi var på en udmærket rundtur i Tønder. Vi havde også en koncert i Tønder Kirke, hvor der var omkring 150 tilhørere, og det var jo ikke så ringe endda. I Tønder skulle vi have en kop kaffe et sted, og en anden tenor og jeg, må have set ret forknytte ud i forårskulden, for et par andre nyindmeldte, alter, men mere gå-på-somme, tog os under deres vinger og sørgede for os. Den ene hed Gurli – og hun blev herefter min meget gode ven både i koret og privat, men det ved Per godt, for han blev også, og er stadig min gode ven! –

Det var nu ikke dette sønderjyske kaffebord, der blev det sagnomspundne, men derimod sang- og musikgudstjensten i den danske kirke i Eckernförde med omkring 150 deltagere, og senere koncerten i den danske kirke i Flensborg med 3 tilhørere. – Vi var så venlige selv at sørge for bifaldet efter vor glimrende koncert! – Menighedsrådet havde beklageligvis glemt at annoncere vor koncert!

Jeg vil heller aldrig nogensinde glemme de fantastiske og oplevelsesrige rejser til og koncerter i Canada/USA, London og Assisi. Disse rejser vil jeg her kun nævne, for de er meget kendte af alle i koret, men derfor er de ikke mindre fortræffelige.

Jeg vil også bare kort nævne ”Hør Lyser”, som blev opført ”ude i byen” i Randers, de to musicals ”Chess” og ”Jesus Christ Super Star” som blev opført på togfabrikken i Randers med omkr. 2000 tilhørere ved hver koncert. Det var et stærkt udvidet Randers Kammerorkester, der leverer det musikalske indslag under formidabel ledelse af David Riddle.

”Frans af Assisi, Guds Gøgler” af Tommy Jervidal, som Randers Bykor på det nærmeste har adopteret, og har opført mange steder i indlandet og i udlandet, har også givet mig meget stor glæde ved korsangen i Randers Bykor.

Rejserne og de sidstnævnte arrangementer er blev gennemført på grund af Per Nørrets åbenbart uopslidelige og enestående engagement, som Randers Bykor har nydt og stadig nyder fantastisk stor glæde af.

...0...

Desværre gik Jette og jeg jo af kendte årsager glip af rejsen til Krakow, som efter sigende stod mål med den fortræffelige rejse til Assisi.

Når Jette og jeg omtaler Randers Bykor, øveaftenerne, koncerterne og rejserne for vore venner, siger de alle, at vi åbenbart får mange gode og store oplevelser i ”det kor”, og mange udtrykker ønsket om, også at kunne være med til sådan noget. Når vi så siger, at

de jo bare kan melde sig ind i koret, sådan gjorde vi, så kommer der en række undskyldninger for ikke at gøre det.

Jeg har mødt mange dejlige, kreative og gode mennesker i Randers Bykor. På turen til Canada, gik det sådan, at Jette og jeg kom til at dele lejlighed i den olympiske by med Tove og Erhard. Dette har afstedkommet, at vi, på trods af flere forskelligheder, har indledt et dybfølt og åbenbart helt uopslideligt venskab, som både Jette og jeg er meget forbundne over for. Uden deres venskab og støtte gennem de sidste års svære tider, ved jeg/vi ikke, hvordan jeg/vi havde klaret tingene de sidste år.

Ja, vi *gik glip* af rejsen til Krakow. Men når jeg nu tænker tilbage, så kan jeg heldigvis sige, at når jeg nu af helbredsmæssige og dermed også af praktiske årsager må droppe min fortsatte deltagelse i Randers Bykor, så kan jeg heldigvis sige, at jeg *ikke* gik glip af og *ikke* droppede Randers Bykor, og jeg gik heller *ikke* glip af alle de oplevelser, og mange, mange flere, som jeg ikke har nævnt her.

TAK for de mange oplevelser!

For alt dette, vil jeg bare gerne have lov til at sige et stilfærdigt og beskedent, men velment – af hjertet TAK!

Bent Nyrup Nielsen.

Kvindekor med Phillip Faber

Af: Christina Michaelsen

2. april 2016.

Det er lørdag, jeg er tidligt oppe og forventningerne er høje. Turen går til Århus Katedralskole.

Kor72 Ca. 150 kvinder havde tilmeldt sig Kor72-arrangementet: Kvindekor med Phillip Faber. Vi skulle mødes kl. 10. Her fik vi god lang opvarmning, inden vi skulle i gang med at indstudere de sange, PF havde taget med. Harperne var stamkor.

I løbet af dagen fik vi sunget:

Allen E. Naplan: Schlof Main Kind (jiddish godnatsang)

Eleanor Daley: O My Dear Heart

Phillip Faber: Bær mig stjerne

Aske Bentzon: Lyse nætter

Matti Borg: Et hav, der vugger sig til ro

KL 16:30 var der Åben korprøve, hvor pårørende kunne komme og høre det, vi havde arbejdet på hele dagen.

Med jævne mellemrum bruger jeg gerne en dag i weekenden eller hele weekenden på musikkurser/stævner. Det har altid været en fornøjelse at komme af sted. At prøve noget nyt og at møde nye mennesker med samme interesse som en selv. Denne gang var ingen undtagelse. Det var dog første gang som korist og første gang jeg sang i et kvindekor. Men ikke sidste gang.

Når man er vant til at synge i et blandet kor, er det en spændende (og god) oplevelse at synge i et kvindekor blandt andet pga. den tætte klang.

Phillip Faber var både dygtig og fik skabt en god stemning, så dagen fløj af sted.

Sidst men ikke mindst var alle satserne for 3 – 4 stemmer. Så vi mezzoer, fik også lov til at være mezzo.

Alt i alt en dejlig dag. De efterfølgende 1½ uge havde jeg Lyse nætter inden i mit hoved, som en CD der var sat på repeat. ☺

Jeg kan varmt anbefale at deltage i Kor 72-arrangementer. Det er ikke sidste gang jeg gør det.

Sidst men ikke mindst nåede jeg at snakke med en enkelt Harpe – jeg ved ikke hvem. Hun havde haft en dejlig tur til Krakow. Jeg skulle hilse.

Aftenstemning ved Randers Fjord Feriecenter

